

Arrest

nr. 345 723 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 12 maart 2025 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 oktober 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 oktober 2025 aangetekend aan verzoeker wordt betekend, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Burrel, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit.

Bij de plunderingen van de wapendepots in 1997 ontvreemde u twee Kalasjnikovs en een pistool. Op 2 juli 1997 was u met een Kalasjnikov aan het schieten op een terrein naast de wijk waar u woonde. Een bewoner van de wijk, S. F., kwam naar u. Hij zei dat u niet mocht schieten, maar u antwoordde dat u enkel aan het

oefenen was. Jullie kregen een woordenwisseling waarbij S. F. een wapen tevoorschijn haalde. Hierop schoot u drie keer op hem met het wapen dat u in uw handen had. Hij stierf ten gevolge van deze schoten. Er waren twee getuigen van de schietpartij, met name S. C., een ver familielid en het dorps hoofd, en zijn zoon E. Na het lossen van de schoten vertrok u onmiddellijk naar uw tante die in een ander dorp woonde. Daar bleef u een halfuur en u leende wat geld van uw neef. Via Tirana en Korçë reisde u illegaal naar Griekenland waar uw broer verbleef. U reisde verder naar Kreta waar u onder een valse Russische identiteit leefde.

Na de dood van S. waren er geruchten dat de broers van S. hadden gezegd dat ze wraak zouden nemen, maar enkel uw moeder en zus woonden op dat moment in het dorp. Er vonden drie verzoeningspogingen plaats, maar hier werd niet op ingegaan.

In mei 1998 werd u door de Griekse politie aangehouden. U werd vervolgens uitgeleverd aan Albanië. In december 1998 vond uw proces plaats voor de rechtbank van Burrel. U had geen advocaat omdat u daar geen geld voor had. U werd beschuldigd van diefstal met de dood als gevolg. U werd er immers van beschuldigd dat u een wapen van S. F. had gestolen. U was hier echter niet mee akkoord omdat u zijn wapen niet had gestolen. U vermoedt dat zij u hier op vraag van de familie van het slachtoffer van beschuldigden om u een zwaardere straf te kunnen geven. Hoewel de maximumstraf 25 jaar gevangenis is, werd u veroordeeld tot 18 jaar omdat u deels toegaf de feiten te hebben gepleegd. U ging hiertegen niet in beroep.

Tijdens uw voorarrest tot twee maanden na uw veroordeling verbleef u in het detentiehuis van Burrel. Hier werkte de broer van S. F., B. F., als politieagent. Door vrienden van deze broer en in het bijzonder H. H. werd u mishandeld in het detentiehuis. Hierna werd u overgeplaatst naar de gevangenis van Burrel. U kon na het uitzitten van twee derde van uw straf vervroegd vrij komen, maar de rechter vroeg u om geld.

U werd uiteindelijk vrijgelaten in 2014. Omwille van goed gedrag had u een vermindering van uw gevangenisstraf gekregen. U ging in Durrës wonen in een woning van een kennis van u. U ging gemaskerd naar buiten en vertelde aan niemand waar u woonde. Na uw vrijlating huwde u met D. C. (O.V. xx.xxx.xxx). In 2015 kregen jullie een dochter waarna jullie naar Duitsland gingen en er een verzoek om internationale bescherming indienden. U kreeg een negatief antwoord en u werd tien maanden later teruggestuurd naar Albanië. Jullie gingen terug in Durrës wonen. U werkte er als tuinman in een resort, maar ook af en toe in de bouw. U verbleef voornamelijk in het resort en keerde enkel terug om uw loon naar huis te brengen. U vernam van een neef dat twee broers van F. in de buurt van Durrës woonden.

Na uw vrijlating werd u tevens een aantal keer geconfronteerd met corruptie. U diende een agent te betalen wanneer u het land wou verlaten via de haven van Durrës en men wou uw zoon na zijn geboorte pas inschrijven bij de gemeente wanneer u geld had gegeven. Men wou u evenmin registreren op de wachtlijst voor een sociale woning. U kreeg evenmin een attest van de verzoeningscommissie hoewel u weet dat zij valse attesten geven over bloedwraak.

Door de stress die deze situatie meebracht en daar u met angst diende te gaan werken, besloten jullie Albanië op 10 maart 2025 te verlaten. Jullie kwamen aan in België op 12 maart 2025 en u diende een dag later een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele paspoort en een kopie van uw uittreksel van het Albanese strafregister neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat: [...] b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten" Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U verklaarde namelijk dat u in Albanië werd veroordeeld, zij het naar eigen zeggen deels onterecht, vanwege diefstal met de dood als gevolg (CGVS, p. 9, 10). De asielinstanties van Duitsland bezorgden aan de Belgische instanties uw asiëldossier dat tevens het vonnis van de rechtbank van Burrel, d.d. 24 december 1998, bevat. Uit dit vonnis blijkt dat u door de rechtbank van het gerechtelijke arrondissement van Burrel op 24 december 1998 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar omdat u schuldig werd bevonden aan strafbare feiten gekwalificeerd als "diefstal met de dood als gevolg" en "illegaal bezit van oorlogswapens" voorzien in de artikelen 141 en 278/2 van het Albanese strafwetboek. Overeenkomstig dit vonnis verliet u op 2 juli 1998 in de ochtend uw woning om u te wassen in een waterloop aan de rand van het dorp. U keerde omstreeks 15 uur terug. Omstreeks 16 uur verliet u opnieuw uw woning waarbij u een automatisch wapen en kogels meenam. U begaf u naar een plek genaamd 'Z.' waar u met het automatische wapen schoot op een steen. Ter plekke was ook S. C., uw neef. Na enkele minuten verliet u de plek met het automatische wapen in uw hand en ging u richting het dorp. S. C. ging naar huis. U stopte bij de plek '(...)' en legde uw automatisch wapen gedurende enkele minuten op de grond. Het slachtoffer S. F. was ook onderweg naar deze plek. Op een paar meter afstand richtte u zich tot S. en zei u: "Wacht even, neem het pistool". S. F. begon te lachen zonder iets te zeggen. U richtte u opnieuw tot S. F. met de woorden: "Haal het pistool!" waarop u het automatische wapen nam. S. zei vervolgens tegen u: "Je gaat me vermoorden", waarop u in de richting van S. F. schoot en hem ter plekke doodde. U nam zijn pistool mee en verliet de plek. E. C. was hiervan getuige.

Uit de elementen in uw dossier blijkt verder dat u voorhoudt dat u deels ten onrechte werd veroordeeld. Hoewel u toegaf S. gedood te hebben, stelde u evenwel dat deze gebeurtenis onder andere omstandigheden plaatsvond. U verklaarde dat u met een automatisch wapen aan het schieten was wanneer S. u vroeg hiermee op te houden. Er ontstond een ruzie waarbij S. naar een wapen greep en u hem hierop neerschoot. U ontkent voorts dat u het wapen van S. zou gestolen hebben (CGVS, p. 5).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, zelfs als enkel uw versie van de feiten in aanmerking wordt genomen en dus wordt aangenomen dat u het wapen van S. niet zou hebben gestolen, ook hieruit **uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten blijkt**. U heeft immers niet aangetoond vanuit (wettige) zelfverdediging te hebben gehandeld.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u over een oorlogswapen beschikte waarmee u schietoefeningen hield. U kon dus met een (oorlogs)wapen omgaan. Met dit wapen schoot u, naar eigen zeggen nadat S. een pistool had getrokken, maar liefst drie keer – volgens het vonnis was dit vanop korte afstand – waaronder twee keer in zijn bovenlichaam en één keer in de voet (CGVS, p. 7). Dat u, die met een wapen kon omgaan, vanop korte afstand op zijn bovenlichaam mikte, terwijl u even goed op andere lichaamsdelen had kunnen schieten, zoals zijn voeten, zoals u slechts één keer heeft gedaan, komt hoegenaamd niet als proportionele zelfverdediging over.

Dit wordt bevestigd door uw houding na de gebeurtenis die helemaal niet te rijmen valt met uw voorgehouden versie van de feiten. Hoewel u aangaf dat u schoot omdat S. een wapen trok en u hiermee insinueerde dat het om zelfverdediging ging (CGVS, p. 5), blijkt dat u meteen na het schietincident wegliep zonder te controleren of uw slachtoffer nog in leven was of hulp te bieden (CGVS, p. 7-8). Gevraagd waarom u gevlucht was indien u uit zelfverdediging had gehandeld, antwoordde u merkwaardig genoeg dat **je niet ter plaatse kan blijven als je iemand vermoordt** (CGVS, p. 9) – later tijdens uw persoonlijk onderhoud gebruikte u opnieuw de woorden 'vermoorden' en 'moord' om uw daad te omschrijven en ook uw echtgenote omschreef uw daad als 'moord' (CGVS, p. 13, p. 20; CGVS echtgenote, p. 5) –, waarmee u uw eigen these dat het om zelfverdediging zou gaan uiteraard fundamenteel ondergraaft, zeker omdat u op een later moment evenmin iemand contacteerde om hulp te bieden aan uw slachtoffer 'omdat u te druk bezig was met uzelf en weg te gaan' (CGVS, p. 9). Dit is uiteraard een onvoldoende verschoning voor het niet bijstaan van uw slachtoffer. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u **zich achteraf zelf ook niet aanmeldde bij de Albanese autoriteiten**, maar daarentegen illegaal het land verliet en met een valse nationaliteit in

Griekenland onderdook totdat u daar gearresteerd werd. U meldde zich naar eigen zeggen niet bij de autoriteiten, omdat ze wisten wat u had gedaan omdat er getuigen waren die u hadden gezien (CGVS, p. 3, 9). Ook uw nalaten om zichzelf na de schietpartij spontaan bij de autoriteiten te melden verraadt bitter weinig vertrouwen van uwentwege in uw eigen stelling dat het om wettige zelfverdediging zou gaan.

Het is bovendien **veelzeggend dat u geen beroep tegen uw veroordeling in eerste aanleg aantekende**. U, die op het Commissariaat-generaal stellig beweerde dat de veroordeling onterecht was, aangezien u uw slachtoffer niet had bestolen, wist zelfs niet eens waarom u dit niet had gedaan (CGVS, p. 11, 14). Indien u er werkelijk van overtuigd was dat u onterecht was veroordeeld, kon echter van u in alle redelijkheid verwacht worden dat, zelfs al zou de justitie in uw land corrupt zijn waardoor het moeilijk is om uw rechten te halen (CGVS, p. 14), u de beroepsmogelijkheid had aangegrepen om alsnog uw these van de zelfverdediging aan te tonen, *quod non in casu*. Het loutere feit dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt dan ook opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw stelling dat het om zelfverdediging zou gaan.

U verwees in dit verband weliswaar naar uw gemoedstoestand om het ontbreken van een beroep te duiden: u beweerde op het moment voorafgaand aan en tot twee maanden na uw veroordeling mishandeld geweest te zijn in het detentiehuis door een cipier die bevriend was met de broer van uw slachtoffer, waardoor u zich niet goed voelde (CGVS, p. 6, 11). Deze rechtvaardiging voor uw nalaten om beroep aan te tekenen volstaat echter hoegenaamd niet. U heeft immers noch in concreto aangetoond dat u in de begindagen van uw detentie mishandeld zou geweest zijn noch dat dit een invloed zou gehad hebben op uw beroepsmogelijkheden: u noch uw familie die hiervan op de hoogte was heeft uw beweerde behandeling in de gevangenis ergens aangeklaagd. U stelde dat u nooit de mogelijkheid had, maar u heeft uw beweerde slechte behandeling zelfs niet eens tijdens uw proces aangekaart (CGVS, p. 12). Na het verlaten van het detentiehuis of na uw vrijlating ondernam u overigens evenmin stappen om dit beweerde geweld aan te kaarten omdat u wou huwen en Albanië volgens u een corrupt land is (CGVS, p. 11-12). Gelet hierop zijn de door u opgeworpen mishandelingen slechts blote, niet aangetoonde beweringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de feiten wel degelijk heeft toegegeven, precies omdat er getuigen waren. Gevraagd wat u had toegegeven, antwoordde u **te erkennen de moord te hebben gepleegd** (CGVS, p. 13, 20). Dat u dit toegaf valt uiteraard moeilijk te rijmen met uw bewering onterecht veroordeeld te zijn.

Uw versie van de feiten wordt tot slot nog bijkomend ondermijnd doordat uit het vonnis blijkt dat er een getuige was van de schietpartij, i.e. E. C., een ver familielid van u (CGVS, p. 14), wiens versie niet overeenstemt met de uwe. Gevraagd waarom deze persoon een andere versie van de gebeurtenis zou geven, repliceerde u enkel dat u het niet begrijpt waarom hij dat verklaarde – u had de kans niet gehad om het hem te vragen – en dat het om leugens gaat (CGVS, p. 14). Hiermee weet u geenszins de waarde van de getuigenis van E. C. te weerleggen, temeer daar, indien u er werkelijk van overtuigd was dat hij een valse getuigenis had afgelegd, u hem via tussenpersonen, zoals familieleden, had kunnen vragen waarom hij dergelijke voor u belastende verklaringen had afgelegd en u dus in alle redelijkheid wel degelijk de kans had om het hem te vragen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u hoegenaamd niet aangetoond vanuit wettige zelfverdediging gehandeld te hebben.

Tot slot blijkt uit niets dat uw juridische rechten in Albanië niet zouden zijn gerespecteerd. Waar u weliswaar stelde niet te zijn bijgestaan door een advocaat voor en tijdens uw proces omdat dit geld kostte, dient vastgesteld te worden dat u niet wist of u een beroep kon doen op een pro-deo advocaat noch had u aan uw familie de vraag gesteld om zich hierover te informeren (CGVS, p. 9-10). Tijdens de procedure werd u de kans gegeven om verklaringen af te leggen (CGVS, p. 19-20). Bij de bepaling van de strafmaat werd hiermee rekening gehouden: door uw bekentenis had u recht op een kortere straf (CGVS, p. 19): ofschoon u volgens u voor de beschuldiging 'diefstal met geweld en met de dood tot gevolg' tot levenslang veroordeeld kon worden, werd u uiteindelijk slechts tot een gevangenisstraf van achttien jaar veroordeeld. Uit het vonnis blijkt bovendien ook dat u tegen het vonnis in beroep kon gaan, hetgeen u, zoals reeds vermeld, niet heeft gedaan. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u dankzij uw gedrag in de gevangenis vervroegd werd vrijgelaten (CGVS, p. 14).

U bent het, zoals aangehaald, weliswaar niet eens met de kwalificatie van uw misdaad door de Albanese justitie en stelde dat de beschuldigingen tegen u verzaamd werden zodat u zwaarder gestraft zou worden: bij diefstal met geweld en met de dood tot gevolg kan men tot levenslang worden gestraft (CGVS, p. 10, 13). U verwees in deze context naar een uitspraak van de vader van het slachtoffer die gezegd heeft in de rechtbank dat ze moesten proberen om u zo zwaar mogelijk te straffen (CGVS, p. 12). U dacht dat de familie 'misschien' invloed had uitgeoefend op de rechtbank, al had u geen concrete aanwijzingen dat zij effectief invloed hadden uitgeoefend (CGVS, p. 13). Wat er van deze kwalificatie door de Albanese justitie ook zij, ook

in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien hij de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd.

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen omtrent het verloop van de moord op S., maar er daarentegen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de feiten waarvoor u in het vonnis van de rechtbank van Burrel werd veroordeeld werkelijk voorgevallen zijn.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.*

De door u gepleegde feiten kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer met een oorlogswapen kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: uit het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van het arrondissement Burrel blijkt dat u in Albanië veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf van achttien jaar. Dergelijke feiten waarvoor u tot deze straf veroordeeld werd, worden, zoals hierboven reeds aangestipt, bovendien ook in België zwaar bestraft.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u uw straf heeft uitgezeten. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds vrijkwam in 2014 doordat u wegens goed gedrag strafvermindering had gekregen (CGVS, p. 14).

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>, benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

De rechtbank van het arrondissement Burrel stelde vast dat u in het bezit was van een illegaal oorlogswapen waarmee u een persoon doodde. U zat voor de feiten waarvoor u veroordeeld werd van 1998 tot 2014 in de gevangenis (CGVS, p. 9, 14). Na uw vrijlating vestigde u zich in Durrës waar u een gezin stichtte en er werkzaam was. Buiten enkele maanden in 2015, wanneer u om internationale bescherming vroeg in Duitsland, verbleef u hier tot uw vertrek in 2025 naar België (CGVS, p. 3). Hoewel u heden niet ontkent deze persoon vermoord te hebben en u hierover spijt betuigt (CGVS, p. 7, 13, 20), minimaliseert u evenwel de omstandigheden waarin deze gebeurtenis plaatsvond waardoor uw spijt niet oprecht overkomt. U stelt immers dat u geen crimineel bent noch was (CGVS, p. 18). Voor het bezit van illegale oorlogswapens gaf u als verschoning aan dat u wapens had gestolen uit de wapendepots in 1997 omdat 'iedereen' dit deed en als

er iemand zou komen u zich dan zou kunnen verdedigen (CGVS, p. 6-7), hetgeen redelijkerwijze niet voldoende is om uw handelen te vergoelijken. U minimaliseert uw verantwoordelijkheid verder door te stellen dat 'de duivel u misschien naar de plaats waar u de moord pleegde had gestuurd', dat 'S. de ruzie was begonnen' en dat u 'uit zelfverdediging' had geschoten (CGVS, p. 7), hetgeen u zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk heeft gemaakt. Door het minimaliseren van uw bijdrage aan de feiten toont u uiteraard geen schuldinzicht. Tevens kan in herinnering gebracht worden dat u geen hulp bood aan het slachtoffer omdat u om uzelf bekommerd was (CGVS, p. 8). Door het fundamentele recht op leven te schenden, heeft uw daad desastreuze gevolgen voor het slachtoffer, zijn omgeving en de maatschappij als geheel. De ernst van de gepleegde feiten staat heden bijgevolg nog steeds buiten kijf.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan. Uit het vonnis noch uit uw verklaringen blijken enige politieke motieven verbonden aan het gepleegde misdrijf. U doodde het slachtoffer volgens u omdat een dispuut over het gebruik van uw oorlogswapen – S. zei u dat u niet mocht schieten – tussen jullie was ontaard (CGVS, p. 5). Bijgevolg is het misdrijf niet politiek van aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. De bewuste feiten vonden immers plaats op 2 juli 1998 in Albanië.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf. Immers, u werd veroordeeld door de rechtbank van het arrondissement Burrel tot een gevangenisstraf van achttien jaar voor de door u gepleegde feiten. U die in het bezit was van een illegaal oorlogswapen doodde een persoon waarmee u het fundamentele recht op leven schond. Bovendien werd hierboven reeds geargumenteed dat u er niet in geslaagd bent aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat u handelde uit zelfverdediging.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U beperkte zich tot de verklaring dat u geen crimineel bent en er ook geen was en u zekerheid zoekt voor u en uw gezin (CGVS, p. 18). **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.**

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij een terugkeer naar Albanië de familieleden van S. ten gevolge van de bloedwraak waarin u betrokken bent (CGVS, p. 6).

Vooreerst rijzen er twijfels bij de actualiteit van de door u voorgehouden vrees.

- Gevraagd of er na uw vrijlating nog bedreigingen door de tegenpartij werden geuit, stelde u enkel dat de vijandwraak zal nemen, niets meer. U had evenmin concrete problemen met de tegenpartij na uw vrijlating (CGVS, p. 15). Dat u evenwel in maar liefst tien jaar, sinds uw vrijlating, geen enkel probleem kende met de familie F., doet vragen rijzen over de actualiteit van het door u voorgehouden conflict.

- U woonde bovendien sinds 2014, buiten enkele maanden in 2015, onafgebroken in Durrës, waar nota benetwee broers van uw slachtoffer wonen (CGVS, p. 3, p. 15-16). Uit uw verklaringen blijkt, in tegenstelling tot de verklaringen van uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken – ze gaf aan dat zij werkte en u voornamelijk thuis bleef (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) – voorts dat u geenszins opgesloten woonde. U werkte zowel in resorts als in de bouwsector in Albanië. Dat u hierbij veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben zoals gemaskerd buitenkomen en op uw werk verblijven (CGVS, p. 15-16), doet hieraan geen enkele afbreuk.

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

- U noch één van uw familieleden stapte op enig ogenblik naar de Albanese autoriteiten om uw vrees ten opzichte van de familie F. aan te geven (CGVS, p. 15, 16). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat de familie van de tegenpartij niet geïnteresseerd is in de mening van de politie (CGVS, p. 16), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. Evenmin volstaat de verschoning dat niemand van uw familieleden stappen ondernam omdat de broer van S. F. werkzaam was in het detentiehuis van Burrel (CGVS, p. 11, 15). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

- U beweerde dat er sprake is van corruptie bij de Albanese politie en justitie en u hier een aantal keer mee geconfronteerd werd (CGVS, p. 16-17). Een rechter vroeg geld wanneer u recht had op een vervroegde vrijlating maar u had geen geld, u diende geld te betalen aan een politiemann aan de haven in Durrës om te kunnen doorgaan, u diende een gemeenteambtenaar te betalen bij de registratie van uw zoon en uw aanvraag voor een sociale woning werd geweigerd omdat er te veel aanvragen waren (CGVS, p. 17). Er dient wederom vastgesteld te worden dat u dit nooit ergens aanklaagde (net zomin overigens als uw beweerde mishandelingen in een detentiehuis in het verleden). Dat u een pessimistisch persoon bent en u weet dat u ginder nergens uw rechten zal vinden (CGVS, p. 17), volstaat geenszins als rechtvaardiging voor uw nalaten, temeer u zich evenmin informeerde over welke stappen u zou kunnen zetten in dergelijke gevallen (CGVS, p. 18).

Hierbij dient er gewezen te worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 6 januari 2025**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20250106_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/blood_feuds_in_contemporary_albania_characterisation_prevalence_and_response_by_the_state.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Burgers kunnen onder meer terecht bij de Service for Internal Affairs and Complaints (SIAC) om klacht neer te leggen bij politioneel wangedrag. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “onestop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera’s in patrouillevoertuigen en van bodycamera’s bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan), de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag, en de oprichting in februari 2022 van een nieuwe, volledig onafhankelijke, controledienst die

het mandaat heeft om de werking van de veiligheidsdiensten op alle niveaus te onderzoeken en te beoordelen, zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werd in deze context in 2020 binnen het ministerie van Justitie het Free Legal Aid (FLA) Directorate opgericht, zo ook werden op het terrein meerdere kantoren voor rechtsbijstand geopend die gratis juridische hulp verlenen. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Bijvoorbeeld werd in juni 2016 de Wet op de algemene doorlichtingsprocedure (Vetting law) aangenomen. Deze wet vormt de basis voor een grondige doorlichting van alle rechters en magistraten en bracht in de praktijk reeds een positieve impact teweeg in de strijd tegen corruptie. De doorlichtingsprocedure (en het afvallen van vele magistraten) heeft wel als bijwerking dat er een grote achterstand is gecreëerd waardoor de toegang tot het gerecht bemoeilijkt wordt. In februari 2018 werd tevens een wettelijk kader gecreëerd voor het doorlichten van alle politieagenten op hun integriteit en professionalisme. In 2019 was hiermee ook effectief gestart. Eind 2019 ging tevens het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), bestaande uit de Special Prosecution Office (SPO) en een aantal Special Courts en met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie, van start. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een Actieplan voor de implementering van een intersectorale aanpak van corruptie (nu voor de periode 2020-2023), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018, de aanname in februari 2023 van een (nieuw) actieplan 2023-2025 voor de strijd tegen de georganiseerde misdaad en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's en internationale mensenrechtenorganisaties tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer in het geval van bloedwraak niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit dezelfde informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden in het verleden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Binnen het General Directorate of State Police werd er een Headquarters against Crime with Motives of Revenge and Blood Feud opgericht. Wanneer een gezin door bloedwraak in gevaar is, is er een speciale afdeling van de politie, de Sector of Special Protection, die assisteert en monitoring en ondersteuning biedt. Vanaf 2012 hebben de Albanese autoriteiten tevens een databank ontwikkeld met als doel een zicht te krijgen op alle personen en families die in een bloedwraak verwickeld zijn. Zowel de Albanese politie, het parket, vertegenwoordigers van de rechtbanken en de dienst van de Ombudsman hebben toegang tot deze databank. De databank bestrijkt het volledige land en wordt nog steeds regelmatig, geactualiseerd. Zowel de overheid als het middenveld (o.a. religieuze leiders, verzoeningscommissies) proberen verder door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. In 2018 heeft de Albanese politie nog een nieuw actieplan (Action Plan 2057/2018) goedgekeurd voor de preventie, detectie, documentatie en bestrijding van criminele feiten in de context van bloedwraaksituaties. Lokale politiediensten houden hun eigen databases bij en werken ook aan preventie. Ze doen dit samen met lokale actoren uit de burgermaatschappij en de ngo-wereld. Er is binnen de politie ook een taskforce opgericht met de bedoeling om alle activiteiten van lagere afdelingen aan te sturen en te coördineren in de strijd tegen de bloedwraak. Bedoeling van de actieplannen is om de strijd tegen het

fenomeen aan te gaan in nauwe samenwerking met lokale overheden en ngo's door de oplossing van conflicten via verzoening, door samenwerking met het parket bij de snelle vervolging en berechting van de daders, door de organisatie van allesomvattende maatregelen om daders te arresteren en door de versterking van de samenwerking met scholen om de jongere generaties op te voeden in de geest van tolerantie en misdadpreventie. In de periode 2013-2020 heeft de politie ontmoetingen georganiseerd met lokale overheden en ngo's om het bewustzijn van de bevolking rond alle maatregelen te verhogen. Verder werd op wetgevend vlak de strafwet herhaaldelijk aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Daarnaast dienen gevallen van bloedwraak voortaan behandeld te worden door de Rechtbank voor Zwarte Misdrijven (Albanees: Gjykata e Krimeve të Rënda). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Door al deze tussenkomsten is het aantal bloedwraakmoorden de voorbije dertig jaar heel sterk gedaald. Desalniettemin blijven ze voorvallen. Volgens de ngo Global Initiative zal de Albanese overheid wel degelijk bescherming bieden aan wie melding maakt bij de autoriteiten dat hij (of zij) bedreigd wordt in het kader van een bloedwraak. De bescherming zal gebeuren door monitoring en/of door de arrestatie van de personen die de dreiging heeft geuit. Maar nog volgens deze NGO staan families eerder weigerachtig om zich tot de politie te wenden. In sommige gemeenschappen is er nog steeds belangrijk en wordt de bijstand van de politie inroepen als een zwakte en een schande ervaren.

Gelet op het voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven weg was.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit en uw strafblad worden hier niet betwist.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende:

“- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.

Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte besloot het CGVS om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Albanië.

Verzoekers verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op het feit dat hij in Albanië opnieuw het slachtoffer zal worden van doodsb bedreigingen en dat de autoriteiten niet bij machte zullen zijn om hem hiertegen een afdoende bescherming te geven.

Verzoeker heeft Albanië verlaten omdat een veilig en menswaardig leven voor hem en zijn gezin onmogelijk was.

Verzoeker vreest het slachtoffer van bloedwraak te zullen worden door de broers van S. F., voor wiens dood verzoeker verantwoordelijk was geweest.

Verzoeker had Albanië verlaten voor het eerst in 1997 na een ernstig incident tijdens een periode van chaos, wetteloosheid, staatsimplosie en massale plunderingen van wapendepots, gebeurtenissen die uitvoerig gedocumenteerd zijn in internationale bronnen.

Verzoeker erkent dat hij in juli 1997 betrokken was geraakt bij een uit de hand gelopen woordenwisseling die was geëindigd in een fatale schietpartij waarbij de genaamde S. F. om het leven was gekomen.

Verzoeker heeft nooit ontkend dat hij geschoten had; integendeel, hij heeft dit steeds en consequent toegegeven, zowel destijds in Albanië als tijdens het interview bij het CGVS.

Verzoeker verbleef 16 jaar in detentie in Albanië, waar hij tijdens het voorarrest mishandeld werd door cipiers die bevriend waren met de familie van het slachtoffer.

Na zijn vrijlating leefde verzoeker ondergedoken, in voortdurende angst voor wraak van de familie F., een risico dat in zijn regio sociaal-cultureel diep verankerd ligt.

Verzoeker is gehuwd en heeft twee minderjarige kinderen.

Verzoekers gezin leefde in voortdurende onzekerheid en psychische druk omwille van de dreiging van mogelijke wraakacties tegen verzoeker en zijn familieleden.

Op 30 oktober 2025 besliste het CGVS om verzoeker uit te sluiten op basis van art. 1F, ondanks verzoekers erkenning van de feiten, het uitzitten van zijn gevangenisstraf, het tijdsverloop van 27 jaar, zijn berouw en zijn ernstige psychologische kwetsbaarheid.

Huidig verzoekschrift strekt tot vernietiging van de beslissing van het CGVS, waarbij verzoeker:

- wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2 Vw en artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, en
- wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4 Vw.

Eerste middel: Schending van artikel 1E Vluchtelingenverdrag — Foutieve interpretatie van “ernstige redenen om aan te nemen”.

A.

Het CGVS gaat uit van een “strafrechtelijke” lezing i.p.v. een asielrechtelijke beoordeling.

Het CGVS baseert zijn uitsluiting op de Albanese veroordeling uit 1998, zonder het onderscheid te maken tussen:

- de strafrechtelijke vaststelling van schuld, en
- de asielrechtelijke toetsing van individuele verantwoordelijkheid, vereist door artikel 1F.

Volgens vaste rechtspraak moet de overheid aantonen dat:

- verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf;
- er ernstige redenen bestaan om dat aan te nemen;
- een zorgvuldige en individuele beoordeling heeft plaatsgevonden.

Het CGVS heeft nagelaten om een individuele proportionaliteitsanalyse uit te voeren en beperkt zich tot een louter herhalen van de Albanese strafrechtelijke kwalificatie.

Dit is in strijd met art. 1 F-rechtspraak.

B.

De concrete omstandigheden van 1997 worden volledig genegeerd

Het CGVS gaat voorbij aan de historische context, namelijk:

- totale instorting van de Albanese staat in 1997;
- massale plunderingen van wapendepots door bevolking en lokale clans;
- een klimaat van wetteloosheid en wapenbezit door burgers, door internationale rapporten gedocumenteerd.

De feiten kunnen niet beoordeeld worden alsof zij hadden plaatsgevonden in een stabiel rechtssysteem. Het CGVS miskent daarmee de reële context en schendt de zorgvuldigheidsplicht.

C.

Het CGVS gaat uit van éézijdige veronderstellingen over intentie en proportionaliteit

Het CGVS stelt dat verzoeker “op korte afstand” en “gericht op het bovenlichaam” schoot en dus disproportioneel handelde. Dit is speculatief:

- het CGVS beschikt niet over een forensisch verslag;
- het vonnis uit 1998 werd uitgesproken na een proces zonder verdediging en onder invloed van corruptie, wat door Albanië zelf in latere internationale evaluaties is erkend;
- verzoeker gaf zelf altijd aan dat het incident was ontstaan in een paniecreactie, impulsief en onder bedreiging.

Het CGVS minimaliseert de verklaringen van verzoeker op basis van veronderstellingen en niet-geverifieerde feitelijke reconstructies.

Tweede middel: Schending van artikel 14 Kwalificatierichtlijn - Foutieve toepassing van het Galte-arrest (C-63/24)

Het CGVS verwijst naar het Galte-arrest maar past het ten onrechte onvolledig en selectief toe.

Volgens het HvJ moet bij de beoordeling van 1F onder meer rekening worden gehouden met:

1. de aard van de handeling
2. de opgelegde en uitgezeten straf
3. het gedrag na de feiten
4. de periode die verstreken is
5. eventueel getoond berouw

Het CGVS:

- erkent dat verzoeker zijn volledige straf heeft uitgezeten:
- erkent goed gedrag in detentie (straf vermindering):
- erkent dat verzoeker sinds zijn vrijlating een gezinsleven heeft uitgebouwd en gewerkt heeft;
- erkent dat verzoeker op meerdere momenten spijt betuigde:
- maar besluit alsnog dat verzoekers berouw “niet oprecht overkomt”.

Deze conclusie is niet onderbouwd, niet gemotiveerd en in strijd met het Galte-arrest, hetwelk expliciet vereist dat berouw en tijdsverloop in het voordeel van de verzoeker moeten worden geïnterpreteerd.

Bovendien heeft de schietpartij plaatsgevonden 27 jaar geleden, een buitengewoon lange periode voor de 1F-context — een element dat het CGVS volledig negeert.

Derde middel : Schending van de motiveringsplicht (art. 149 Gw & art. 62 Vw)

A.

Selectieve lezing van verzoekers verklaringen:

Het CGVS benadrukt passages waarin verzoeker woorden gebruikt als “moord” of “vermoorden”, maar negeert:

- de context waarin deze woorden werden gebruikt, namelijk als beschrijving van de strafrechtelijke kwalificatie,
- de meervoudige expliciete verklaringen waarin verzoeker benoemt dat hij bereid is om de verantwoordelijkheid en het gewicht van zijn daad te dragen,
- verzoekers emotionele reactie, zoals terug te vinden is in het verslag van de notities van het persoonlijk onderhoud en door de tolk beschreven, tijdens verzoekers interview bij het CGVS.

B.

Het menselijk aspect wordt volledig genegeerd;

Ondanks verzoekers duidelijke emotionele pijn, onverwerkte trauma's en de zichtbare impact op zijn gedrag tijdens het interview, stelt het CGVS:

“geen bijzondere procedurele noden”.

Dit is in strijd met UNHCR-richtlijnen, die bepalen dat personen met detentietrauma, marteling, post-traumatische stress of schuldgevoelens als kwetsbaar moeten worden beschouwd.

C.

Bescherming Albanië: volledige overschrijding van de motiveringsplicht

Het CGVS citeert lange COI-passages maar motiveert niet concreet, zoals vereist door RvV-rechtspraak, waarom:

- verzoeker,
- als ex-gedetineerde in een bloedvete-context,
- met kinderen en gezin,
- die reeds bedreigingen ontving via tussenpersonen,
- daadwerkelijk bescherming zou genieten.

Het CGVS beperkt zich ten onrechte tot algemene passages uit COI-informatie zonder deze op de individuele situatie van verzoeker toe te passen.

Vierde middel :Schending van artikel 48/3 en 48/4 Vw. artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest - Onvoldoende beoordeling van het reële risico

A.

Het CGVS miskent het reële risico op bloedwraak

Het CGVS minimaliseert:

- de context van bloedvetes in Albanië ;
- het feit dat verzoeker ondergedoken moest leven;
- het feit dat hij virtueel en de facto opgesloten leefde na zijn vrijlating;
- het feit dat familieleden van het slachtoffer bij de politie werkten, wat bescherming onmogelijk maakte.

B.

Verzoeker heeft wél stappen overwogen maar terecht geen klacht ingediend

Van slachtoffers van bloedwraak wordt in Albanië niet verwacht dat zij verklaringen afleggen tegen machtige families of clans. Dit kan juist leiden tot:

- represailles,
- gebrek aan geloofwaardigheid bij lokale autoriteiten,
- corruptie,
- misbruik door familieleden van slachtoffers binnen politie en administratie.

Het CGVS negeert deze realiteit ter plaatse.

C.

Risico op wraak blijft actueel

Het feit dat verzoeker zich stil hield en ondergedoken leefde betekent niet dat hij veilig was.

Het is een algemeen gekend gegeven dat families een vendetta vaak op de lange termijn levend houden en geduldig op een kans wachten.

Vijfde middel : Menselijk en psychologisch luik — Schending van artikel 8 EVRM en de proportionaliteitsverplichting

Het CGVS houdt ten onrechte geen rekening met:

- *de psychische schade die verzoeker had ondergaan ingevolge foltering;*
- *verzoekers emotionele instorting tijdens het interview;*
- *het diepe schuldgevoel dat verzoeker reeds 27 jaar met zich meedraagt;*
- *het gegeven dat hij de feiten nooit geminimaliseerd heeft;*
- *het gezinsleven (kinderen 10 en 4 jaar oud), dat onder invloed van voortdurende angst en instabiliteit leeft.*

Het CGVS toetst niet aan artikel 8 EVRM.

Nochtans vereist het EHRM dat bij beslissingen die impact hebben op minderjarige kinderen, ten minste een proportionaliteitstoets plaatsvindt.

Dit ontbreekt in de bestreden beslissing volledig.

Zesde middel : Schending van artikel 10bis Vreemdelingenwet — zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissingsmotieven geven blijk van een :

- *selectieve lezing,*
- *misinterpretatie van verzoekers verklaringen,*
- *gebrekkige psychologische appreciatie,*
- *gemis aan individuele beschermingsanalyse,*
- *onvolledige toepassing van het Galte-arrest,*
- *gebrekkige beoordeling van traumatische factoren in hoofde van verzoeker.*

Er had niets in de weg gestaan van het CGVS om een medisch-psychologisch onderzoek te overwegen, gelet op de duidelijke indicaties in hoofde van verzoeker.

Het CGVS heeft getoond dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een definitief vertrek uit Albanië de enige optie was voor zijn veiligheid en die van zijn gezin en dat hij er nooit meer zou kunnen terugkeren.

Tenslotte worden verzoekers persoonlijke problemen in de bestreden beslissing ten onrechte geringschat en besluit het CGVS foutief dat verzoeker bij toekomstige problemen beroep zouden moeten kunnen doen op de Albanese autoriteiten, dewelke dienen in te staan voor de bescherming van de openbare orde en de veiligheid in Albanië.

Volgens verzoeker is de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van hem kunnen garanderen.

De autoriteiten in Albanië hebben weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Albanese autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker en zijn gezin.

De broer van S. F. werkt bij de politie

Dit alles maakt dat de familie, die bloedwraak heeft gezworen, boven de wet staat en de facto niet vervolgd wordt.

Het CGVS heeft de moeilijkheden van verzoeker ten onrechte niet naar waarde geschat.

Gelet op hetgeen verzoeker is overkomen tijdens zijn gevangenschap en gezien zijn negatieve ervaringen met de Albanese autoriteiten, kan verzoeker geen vertrouwen stellen in het politie-en gerechtelijk apparaat voor bescherming.

De verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, spreken voor zich en bewijzen dat verzoeker in Albanië steeds in onveiligheid zal blijven leven.

Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van geweld en bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen / willen geven hiertegen.

Omdat zijn leven duidelijk in gevaar was in Albanië, zag hij geen andere uitweg dan het land te ontvluchten om in België een verzoek tot bescherming in te dienen in maart 2025.

In Albanië zal verzoeker een uitzichtloos bestaan hebben.

Het CGVS heeft in casu veel te weinig rekening gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse in Albanië.

Verzoeker heeft geen boodschap aan een te abstracte en theoretische benadering door het CGVS van zijn moeilijkheden.

Uit de algemene informatie die door het CGVS zelf wordt aangebracht, blijkt dat initiatieven van de Albanese autoriteiten om de veiligheid van haar burgers te waarborgen te beperkt zijn en geenszins een gepast en daadkrachtig antwoord kunnen bieden aan de bestaande problemen in de regio.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt — met name het feit dat verzoeker het slachtoffer is van doodsb bedreigingen en de veel te geringe aanpak van het probleem door de Albanese autoriteiten ; vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoeker en zijn gezin.

Verzoeker gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat zijn preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan zijn leven in gevaar is.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig , voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de vluchtelingenconventie.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert in Albanië.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Omdat verzoeker in Albanië —hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.

Verzoeker vraagt dan ook om :

1. De bestreden beslissing dd. 30 oktober 2025 van het CGVS te vernietigen.

2. De zaak terug te wijzen naar het CGVS met bevel om rekening te houden met:

- de correcte toepassing van artikel 1F;*
- de vereisten van proportionaliteit en individuele verantwoordelijkheid;*
- het menselijk luik, trauma en emotionele toestand;*
- de situatie van bloedwraak en reële risico's in Albanië;*
- artikel 3 en artikel 8 EVRM;*

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 S2 b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekers asielaanvraag beantwoordt wel degelijk aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

- Artikel 48/4 §2 b) : foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij een eventuele terugkeer naar zijn land vreest verzoeker hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 4 juni 2025 heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Albanië.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Albanië.

verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Albanië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.”

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiare beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), dat betrekking heeft op de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, wordt opgemerkt dat deze bepaling omgezet is in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 10*bis* van Vreemdelingenwet, dewelke overigens geen betrekking heeft op (de procedure tot het bekomen van) internationale bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker geeft evenmin aan op welk beginsel hij doelt waar hij zich, benevens op de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beroept op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ook preciseert hij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

2.3.3. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de mogelijkheid verzoeker uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en indien dit niet mogelijk zou zijn naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire beschermingsstatus en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zijn heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken te geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden geoordeeld dat in verzoekers hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker in dit verband dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat hij emotionele pijn heeft, dat hij onverwerkte trauma's heeft en dat dit een zichtbare impact heeft op zijn gedrag en hekelt hij dat de commissaris-generaal desalniettemin oordeelt dat er in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden bestaan. De Raad stelt vast dat er geen medische attesten voorliggen ter staving van verzoekers beweerde trauma's, laat staan dat hij – al dan niet om die reden – niet in staat is om op volwaardige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien stelt de Raad vast dat, los van eventuele emotionele reacties vanwege verzoeker, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische, dan wel andere problemen kunnen worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de administratieve procedure van zijn beschermingsverzoek.

2.3.7. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 oktober 2025, getiteld "uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus", die genomen werd op basis van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, F, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

Artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, tweede lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, sub b), van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van dit arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat

alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 51).

2.3.8. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, *i.e.* 'boven elke redelijke twijfel verheven', wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F, van het Verdrag van Genève alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D./Duitsland, pt. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), pt. 55-57). De commissaris-generaal moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, "*Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*", 2003, § 35).

2.3.9. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is kwalificeren als een 'misdrijf' terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en één of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling betreft diefstal met geweld met de dood tot gevolg wat in België zwaar strafbaar wordt gesteld. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, *i.e.* het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie artikel 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien hij de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie artikel 401 van het Strafwetboek).

Het loutere feit dat voormelde gedraging strafbaar is in België, is een noodzakelijke, doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

2.3.10. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève, noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, pt. 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom*

en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 36) (hierna: het arrest Ahmed). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest Ahmed heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)” (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat:

“Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld “*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”. Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit het voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

2.3.11. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij in Albanië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf naar aanleiding van de moord op S. F.

Uit het vonnis van de rechtbank van het arrondissement Burrel van 24 december 1998, hetgeen onderdeel uitmaakte van het asiëldossier dat door de Duitse asielinstanties werd overgemaakt aan de Belgische asielinstanties, blijkt dat verzoeker in Albanië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien jaar

omdat hij schuldig werd bevonden aan strafbare feiten gekwalificeerd als “*diefstal met de dood als gevolg*” en “*illegaal bezit van oorlogswapens*” voorzien in de artikelen 141 en 278/2 van het Albanees strafwetboek.

Overeenkomstig dit vonnis verliet verzoeker op 2 juli 1998 in de ochtend zijn woning om zich te wassen in een waterloop aan de rand van het dorp. Hij keerde omstreeks 15 uur terug. Omstreeks 16 uur verliet hij opnieuw zijn woning waarbij hij een automatisch wapen en kogels meenam. Hij begaf zich naar een plek genaamd ‘Z.’ waar hij met het automatische wapen schoot op een steen. Ter plekke was ook S. C., verzoekers neef. Na enkele minuten verliet verzoeker de plek met het automatische wapen in zijn hand en ging hij richting het dorp. S. C. ging naar huis. Verzoeker stopte bij de plek ‘(...)’ en legde zijn automatisch wapen gedurende enkele minuten op de grond. Het slachtoffer S. F. was ook onderweg naar deze plek. Op een paar meter afstand richtte verzoeker zich tot S. en zei hij: “*Wacht even, neem het pistool*”. S. F. begon te lachen zonder iets te zeggen. Verzoeker richtte zich opnieuw tot S. F. met de woorden: “*Haal het pistool!*” waarop hij het automatische wapen nam. S. zei vervolgens tegen verzoeker: “*Je gaat me vermoorden*”, waarop hij in de richting van S. F. schoot en hem ter plekke doodde. Verzoeker nam zijn pistool mee en verliet de plek. E. C. was hiervan getuige.

Uit de elementen in verzoekers dossier blijkt daarentegen dat hij voorhoudt dat hij deels ten onrechte werd veroordeeld. Hoewel hij toegaf S. F. gedood te hebben, stelde hij evenwel dat deze gebeurtenis onder andere omstandigheden plaatsvond. Concreet verklaarde hij dat hij met een automatisch wapen aan het schieten was wanneer S. F. hem vroeg hiermee op te houden. Er ontstond een ruzie waarbij S. F. naar een wapen greep en verzoeker hem hierop neerschoot. Voorts ontkent verzoeker dat hij het wapen van S. F. zou gestolen hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5).

Zelfs indien enkel verzoekers versie van de feiten in aanmerking wordt genomen, slaagt hij er niet in aan te tonen of aannemelijk te maken dat hij handelde vanuit (wettige) zelfverdediging. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u over een oorlogswapen beschikte waarmee u schietoefeningen hield. U kon dus met een (oorlogs)wapen omgaan. Met dit wapen schoot u, naar eigen zeggen nadat S. een pistool had getrokken, maar liefst drie keer – volgens het vonnis was dit vanop korte afstand – waaronder twee keer in zijn bovenlichaam en één keer in de voet (CGVS, p. 7). Dat u, die met een wapen kon omgaan, vanop korte afstand op zijn bovenlichaam mikte, terwijl u even goed op andere lichaamsdelen had kunnen schieten, zoals zijn voeten, zoals u slechts één keer heeft gedaan, komt hoegenaamd niet als proportionele zelfverdediging over.

*Dit wordt bevestigd door uw houding na de gebeurtenis die helemaal niet te rijmen valt met uw voorgehouden versie van de feiten. Hoewel u aangaf dat u schoot omdat S. een wapen trok en u hiermee insinueerde dat het om zelfverdediging ging (CGVS, p. 5), blijkt dat u meteen na het schietincident wegliep zonder te controleren of uw slachtoffer nog in leven was of hulp te bieden (CGVS, p. 7-8). Gevraagd waarom u gevlucht was indien u uit zelfverdediging had gehandeld, antwoordde u merkwaardig genoeg dat **je niet ter plaatse kan blijven als je iemand vermoordt** (CGVS, p. 9) – later tijdens uw persoonlijk onderhoud gebruikte u opnieuw de woorden ‘vermoorden’ en ‘moord’ om uw daad te omschrijven en ook uw echtgenote omschreef uw daad als ‘moord’ (CGVS, p. 13, p. 20; CGVS echtgenote, p. 5) –, waarmee u uw eigen these dat het om zelfverdediging zou gaan uiteraard fundamenteel ondergraaft, zeker omdat u op een later moment evenmin iemand contacteerde om hulp te bieden aan uw slachtoffer ‘omdat u te druk bezig was met uzelf en weg te gaan’ (CGVS, p. 9). Dit is uiteraard een onvoldoende verschoning voor het niet bijstaan van uw slachtoffer. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat **u zich achteraf zelf ook niet aanmeldde bij de Albanese autoriteiten**, maar daarentegen illegaal het land verliet en met een valse nationaliteit in Griekenland onderdook totdat u daar gearresteerd werd. U meldde zich naar eigen zeggen niet bij de autoriteiten, omdat ze wisten wat u had gedaan omdat er getuigen waren die u hadden gezien (CGVS, p. 3, 9). Ook uw nalaten om zichzelf na de schietpartij spontaan bij de autoriteiten te melden verraadt bitter weinig vertrouwen van uwentwege in uw eigen stelling dat het om wettige zelfverdediging zou gaan.*

*Het is bovendien **veelzeggend dat u geen beroep tegen uw veroordeling in eerste aanleg aantekende**. U, die op het Commissariaat-generaal stellig beweerde dat de veroordeling onterecht was, aangezien u uw slachtoffer niet had bestolen, wist zelfs niet eens waarom u dit niet had gedaan (CGVS, p. 11, 14). Indien u er werkelijk van overtuigd was dat u onterecht was veroordeeld, kon echter van u in alle redelijkheid verwacht worden dat, zelfs al zou de justitie in uw land corrupt zijn waardoor het moeilijk is om uw rechten te halen (CGVS, p. 14), u de beroepsmogelijkheid had aangegrepen om alsnog uw these van de zelfverdediging aan te tonen, quod non in casu. Het loutere feit dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt dan ook opnieuw aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw stelling dat het om zelfverdediging zou gaan.*

U verwees in dit verband weliswaar naar uw gemoedstoestand om het ontbreken van een beroep te duiden: u beweerde op het moment voorafgaand aan en tot twee maanden na uw veroordeling mishandeld geweest te zijn in het detentiehuis door een cipier die bevriend was met de broer van uw slachtoffer, waardoor u zich niet goed voelde (CGVS, p. 6, 11). Deze rechtvaardiging voor uw nalaten om beroep aan te tekenen volstaat echter hoegenaamd niet. U heeft immers noch in concreto aangetoond dat u in de begindagen van uw

detentie mishandeld zou geweest zijn noch dat dit een invloed zou gehad hebben op uw beroepsmogelijkheden: u noch uw familie die hiervan op de hoogte was heeft uw beweerde behandeling in de gevangenis ergens aangeklaagd. U stelde dat u nooit de mogelijkheid had, maar u heeft uw beweerde slechte behandeling zelfs niet eens tijdens uw proces aangekaart (CGVS, p. 12). Na het verlaten van het detentiehuis of na uw vrijlating ondernam u overigens evenmin stappen om dit beweerde geweld aan te kaarten omdat u wou huwen en Albanië volgens u een corrupt land is (CGVS, p. 11-12). Gelet hierop zijn de door u opgeworpen mishandelingen slechts blote, niet aangetoonde beweringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de feiten wel degelijk heeft toegegeven, precies omdat er getuigen waren. Gevraagd wat u had toegegeven, antwoordde u **te erkennen de moord te hebben gepleegd** (CGVS, p. 13, 20). Dat u dit toegaf valt uiteraard moeilijk te rijmen met uw bewering onterecht veroordeeld te zijn.

Uw versie van de feiten wordt tot slot nog bijkomend ondermijnd doordat uit het vonnis blijkt dat er een getuige was van de schietpartij, i.e. E. C., een ver familielid van u (CGVS, p. 14), wiens versie niet overeenstemt met de uwe. Gevraagd waarom deze persoon een andere versie van de gebeurtenis zou geven, repliceerde u enkel dat u het niet begrijpt waarom hij dat verklaarde – u had de kans niet gehad om het hem te vragen – en dat het om leugens gaat (CGVS, p. 14). Hiermee weet u geenszins de waarde van de getuigenis van E. C. te weerleggen, temeer daar, indien u er werkelijk van overtuigd was dat hij een valse getuigenis had afgelegd, u hem via tussenpersonen, zoals familieleden, had kunnen vragen waarom hij dergelijke voor u belastende verklaringen had afgelegd en u dus in alle redelijkheid wel degelijk de kans had om het hem te vragen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u hoegenaamd niet aangetoond vanuit wettige zelfverdediging gehandeld te hebben.”

Wat betreft de vaststelling dat de gang van zaken van de moord op S. F. tegensprekt dat er sprake was van (wettige) zelfverdediging in zijn hoofde, betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat dit alles speculatief is, daar de commissaris-generaal niet beschikt over een forensisch verslag, het vonnis in 1998 werd uitgesproken na een proces zonder verdediging en onder invloed van corruptie, hetgeen door Albanië zelf erkend werd in latere internationale evaluaties, en hij zelf aangaf dat dit incident ontstond in een paniecreactie, die impulsief en onder bedreiging was. De Raad stelt vast dat deze vaststelling voornamelijk gebaseerd is op verzoekers verklaringen en met name zijn verklaring dat hij, die goed overweg kon met het (oorlogs-)wapen, eenmaal in de voet van het slachtoffer en twee maal in diens bovenlichaam schoot. Hieruit blijkt wel degelijk dat zijn handelingen niet proportioneel waren en niet als zelfverdediging kunnen worden aangemerkt. Dat dit vanop korte afstand was, blijkt dan weer uit het voorliggende vonnis. Hoewel zijn kritiek op dit vonnis, gelet op hetgeen hierna volgt, niet kan aangenomen worden, benadrukt de Raad dat dit slechts een bijkomstig element is in deze beoordeling. Gelet op verzoekers ervaring met het wapen kan bezwaarlijk aangenomen worden dat hij in een impulsieve paniecreactie drie schoten zou lossen, waaronder twee in het bovenlichaam van S. F., om zichzelf te verdedigen. Hoe dan ook wordt niet louter op basis van deze vaststelling besloten dat er geen sprake was van (wettige) zelfverdediging in hoofde van verzoeker, doch wel op het geheel van voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. Verzoeker laat deze overige overwegingen van de bestreden beslissing overigens volledig onverlet, zodat deze overwegingen bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, omwille van volgende vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent het verloop van de moord op S. F., maar er daarentegen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de feiten waarvoor hij in het vonnis van de rechtbank van het arrondissement Burrel werd veroordeeld werkelijk hebben plaatsgevonden. De commissaris-generaal oordeelt hierover op goede gronden als volgt:

“Tot slot blijkt uit niets dat uw juridische rechten in Albanië niet zouden zijn gerespecteerd. Waar u weliswaar stelde niet te zijn bijgestaan door een advocaat voor en tijdens uw proces omdat dit geld kostte, dient vastgesteld te worden dat u niet wist of u een beroep kon doen op een pro-deo advocaat noch had u aan uw familie de vraag gesteld om zich hierover te informeren (CGVS, p. 9-10). Tijdens de procedure werd u de kans gegeven om verklaringen af te leggen (CGVS, p. 19-20). Bij de bepaling van de strafmaat werd hiermee rekening gehouden: door uw bekentenis had u recht op een kortere straf (CGVS, p. 19): ofschoon u volgens u voor de beschuldiging ‘diefstal met geweld en met de dood tot gevolg’ tot levenslang veroordeeld kon worden, werd u uiteindelijk slechts tot een gevangenisstraf van achttien jaar veroordeeld. Uit het vonnis blijkt bovendien ook dat u tegen het vonnis in beroep kon gaan, hetgeen u, zoals reeds vermeld, niet heeft gedaan. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u dankzij uw gedrag in de gevangenis vervoegd werd vrijgelaten (CGVS, p. 14).

U bent het, zoals aangehaald, weliswaar niet eens met de kwalificatie van uw misdaad door de Albanese justitie en stelde dat de beschuldigingen tegen u verzaamd werden zodat u zwaarder gestraft zou worden: bij diefstal met geweld en met de dood tot gevolg kan men tot levenslang worden gestraft (CGVS, p. 10, 13). U verwees in deze context naar een uitspraak van de vader van het slachtoffer die gezegd heeft in de rechtbank dat ze moesten proberen om u zo zwaar mogelijk te straffen (CGVS, p. 12). U dacht dat de familie

'misschien' invloed had uitgeoefend op de rechtbank, al had u geen concrete aanwijzingen dat zij effectief invloed hadden uitgeoefend (CGVS, p. 13). Wat er van deze kwalificatie door de Albanese justitie ook zij, ook in België worden de feiten waarvoor u veroordeeld werd zwaar bestraft. Afhankelijk of er sprake was van intentie om te doden of niet, wordt doodslag, i.e. het doden met het oogmerk om te doden, bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (zie art. 393 van het Strafwetboek) en wordt het opzettelijk toebrengen van verwondingen of slagen, zonder oogmerk te doden maar met de dood als gevolg, bestraft met opsluiting van vijf tot tien jaar of een opsluiting van tien tot vijftien jaar indien hij de gewelddaden met voorbedachten rade heeft gepleegd (zie art. 401 van het Strafwetboek). Ook in andere jurisdicties worden dergelijke daden als een ernstig misdrijf beschouwd."

Het louter stellen dat het vonnis in 1998 werd uitgesproken na een proces zonder verdediging en onder invloed van corruptie, hetgeen door Albanië zelf erkend werd in latere internationale evaluaties, kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De Raad stelt vast dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat er bij verzoekers veroordeling sprake was van corruptie en dat algemene informatie geenszins van aard is afbreuk te doen aan voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen waaruit blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn juridische rechten in Albanië niet zouden zijn gerespecteerd.

De Raad onderstreept dat de door verzoeker gepleegde feiten een ernstig misdrijf uitmaken, zoals blijkt uit volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen van de bestreden beslissing:

"De door u gepleegde feiten kunnen niet anders dan als een ernstig misdrijf beschouwd worden in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie. Het intentioneel en op ernstige wijze schaden van de fysieke integriteit van een slachtoffer met een oorlogswapen kan niet anders dan als ernstig in de zin van artikel 1F(b) beschouwd worden.

Een verdere aanwijzing van de ernst van het misdrijf vormt de strafmaat die u werd opgelegd: uit het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van het arrondissement Burrel blijkt dat u in Albanië veroordeeld werd tot een zware gevangenisstraf van achttien jaar. Dergelijke feiten waarvoor u tot deze straf veroordeeld werd, worden, zoals hierboven reeds aangestipt, bovendien ook in België zwaar bestraft.

Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u uw straf heeft uitgezeten. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds vrijkwam in 2014 doordat u wegens goed gedrag strafvermindering had gekregen (CGVS, p. 14).

In zaak C-63/24 (Galte) <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046>,

benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

In het onderhavige geval is het Commissariaat-generaal van mening dat, ondanks de uitvoering van de straf waartoe u bent veroordeeld, de ernst van de gepleegde feiten nog steeds vaststaat op het tijdstip waarop deze beslissing is genomen.

De rechtbank van het arrondissement Burrel stelde vast dat u in het bezit was van een illegaal oorlogswapen waarmee u een persoon doodde. U zat voor de feiten waarvoor u veroordeeld werd van 1998 tot 2014 in de gevangenis (CGVS, p. 9, 14). Na uw vrijlating vestigde u zich in Durrës waar u een gezin stichtte en er werkzaam was. Buiten enkele maanden in 2015, wanneer u om internationale bescherming vroeg in Duitsland, verbleef u hier tot uw vertrek in 2025 naar België (CGVS, p. 3). Hoewel u heden niet ontkent deze persoon vermoord te hebben en u hierover spijt betuigt (CGVS, p. 7, 13, 20), minimaliseert u evenwel de omstandigheden waarin deze gebeurtenis plaatsvond waardoor uw spijt niet oprecht overkomt. U stelt immers dat u geen crimineel bent noch was (CGVS, p. 18). Voor het bezit van illegale oorlogswapens gaf u als verschoning aan dat u wapens had gestolen uit de wapendepots in 1997 omdat 'iedereen' dit deed en als er iemand zou komen u zich dan zou kunnen verdedigen (CGVS, p. 6-7), hetgeen redelijkerwijze niet voldoende is om uw handelen te vergoelijken. U minimaliseert uw verantwoordelijkheid verder door te stellen dat 'de duivel u misschien naar de plaats waar u de moord pleegde had gestuurd', dat 'S. de ruzie was begonnen' en dat u 'uit zelfverdediging' had geschoten (CGVS, p. 7), hetgeen u zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk heeft gemaakt. Door het minimaliseren van uw bijdrage aan de feiten toont u uiteraard geen schuldinzicht. Tevens kan in herinnering gebracht worden dat u geen hulp bood aan het

slachtoffer omdat u om uzelf bekommerd was (CGVS, p. 8). Door het fundamentele recht op leven te schenden, heeft uw daad desastreuze gevolgen voor het slachtoffer, zijn omgeving en de maatschappij als geheel. De ernst van de gepleegde feiten staat heden bijgevolg nog steeds buiten kijf.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.”

De Raad herhaalt en benadrukt in deze dat uit het arrest *Galte* van het Hof van Justitie (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos) blijkt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming zijn straf heeft uitgezeten slechts één van een aantal omstandigheden is waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling of iemand een ernstig misdrijf pleegde en kan worden uitgesloten van internationale bescherming. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal van mening is dat, ondanks het feit dat hij zijn straf uitzat, strafvermindering zou hebben gekregen voor goed gedrag en zijn leven terug probeerde op te bouwen in Albanië na zijn vrijlating, er toch kan geoordeeld worden dat verzoeker een ernstig misdrijf pleegde, gelet op de aard van de feiten, de opgelegde straf, het toegebrachte leed en het feit dat uit zijn verklaringen geenszins berouw blijkt. In weerwil tot het gestelde in het verzoekschrift dat verzoeker op meerdere momenten spijt betuigde en de verwerende partij haar bewering dat zijn berouw niet oprecht overkomt niet onderbouwd heeft, blijkt uit een lezing van voormelde passage van de bestreden beslissing heel duidelijk dat de commissaris-generaal terecht oordeelde dat de spijt dat verzoeker betuigde van alle oprechtheid ontdaan wordt doordat hij de gepleegde feiten minimaliseert en hij het slachtoffer ook niet hielp na de feiten. Het louter herhalen in het verzoekschrift van de door verzoeker aangehaalde verschoning voor het feit dat hij in het bezit was van een illegaal oorlogswapen dat door de commissaris-generaal terecht werd aangemerkt als het minimaliseren van dit feit, doet geen afbreuk hieraan. Aldus treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij spijt heeft en dat op grond van het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers dossier op heden nog steeds wel degelijk besloten kan worden dat hij een ernstig misdrijf pleegde. Gelet op het voorgaande is er geen sprake van een verkeerde toepassing van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Het gepleegde misdrijf is bovendien niet-politiek van aard. Immers, noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het vonnis van de rechtbank van het gerechtelijk arrondissement Burrel van 24 december 1998 blijken enige politieke motieven verbonden aan het gepleegde misdrijf. Volgens zijn verklaringen lag een woordenwisseling, gevolgd door het trekken van een wapen door het slachtoffer, aan de basis van de moord, terwijl uit het vonnis blijkt dat verzoeker en het slachtoffer ook een soort van woordenwisseling hadden, waarna verzoeker het slachtoffer vermoordde.

De bewuste feiten vonden bovendien plaats op 2 juli 1998 in, Albanië, waarmee aan de vereiste is voldaan dat deze feiten buiten het land van toevlucht werden gepleegd en alvorens verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Verder blijkt uit de elementen van het dossier dat verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor de door hem gepleegde feiten. Zo wijst de Raad er, samen met de verwerende partij, op dat verzoeker door de rechtbank van het arrondissement Burrel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien jaar voor de door hem gepleegde feiten, met name dat hij met een illegaal oorlogswapen dat hij in bezit had een persoon vermoordde, waarmee hij het fundamentele recht op leven schond. Bovendien kan worden herhaald dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat hij handelde uit zelfverdediging.

Verzoeker laat tot slot de volgende pertinente overweging van de bestreden beslissing volledig onverlet zodat zij eveneens door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U beperkte zich tot de verklaring dat u geen crimineel bent en er ook geen was en u zekerheid zoekt voor u en uw gezin (CGVS, p. 18). De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.”*

De Raad merkt voorts op dat verzoekers betoog dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de historische context van de feiten en dat deze feiten niet kunnen beoordeeld worden alsof zij hadden plaatsgevonden in een stabiel rechtssysteem geen afbreuk kan doen aan de voorgaande pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. Zo betreft de door verzoeker aangehaalde context ten tijde van de feiten, die gekenmerkt zou zijn door de totale instorting van de Albanese staat, massale plunderingen van wapendepots door de bevolking en lokale clans en een klimaat van wetteloosheid en wapenbezit door burgers, een opsomming van louter blote beweringen. Verzoeker meent wel dat deze elementen gedocumenteerd zijn door internationale rapporten, maar brengt deze geenszins bij. Hoe dan ook kan deze context geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat

verzoeker individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf. Deze context neemt niet weg dat verzoeker iemand het leven ontnam met een oorlogswapen dat illegaal in zijn bezit was. Gelet op de voorliggende elementen blijkt bovendien geenszins dat verzoeker door deze context gedwongen werd om deze feiten te plegen. Bovendien herhaalt de Raad dat de in deze context gesitueerde verschoning die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde voor het feit dat hij een illegaal oorlogswapen bezat bijdraagt tot zijn minimaliseren van de door hem gepleegde feiten, hetgeen de oprechtheid van zijn betuigde spijt (mee) aantast. Evenmin ziet de Raad in hoe deze context anders zou kunnen doen oordelen over de niet-politiek aard van het door verzoeker gepleegde misdrijf. Verzoeker toont het tegendeel ook niet aan in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal naliet een individuele proportionaliteitsbeoordeling te maken, wijst de Raad erop dat de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève geen proportionaliteitsbeoordeling vereisen om een verzoeker om internationale bescherming te kunnen uitsluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verduidelijkt geenszins op basis waarvan hij meent dat dit wel dient te gebeuren.

Op basis van hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan, buiten het land van toevlucht en voordat hij tot dit land is toegelaten als vluchteling. Hiermee komt, op basis van de strafrechtelijke veroordeling in Albanië waarbij een strafrechtelijke bewijsstandaard – die overigens algemeen gezien hoger ligt dan de *in casu* toepasselijke bewijsstandaard – werd gebruikt, doch ook op basis van andere elementen uit het dossier, zoals verzoekers verklaringen bij het commissariaat-generaal, vast te staan dat de in punt 2.3.8. van dit arrest omschreven bewijsstandaard vervuld is. Verzoeker dient dan ook te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

2.3.12. Gelet op de ernstige redenen om aan te nemen dat de uitsluitingsclausule op verzoeker van toepassing is, is er voor de verwerende partij geen verplichting om uitspraak te doen over het bestaan in verzoekers hoofde van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin artikel 48/4 van diezelfde wet. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van internationale bescherming. Er dient dan ook niet te worden nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De Raad is er zich, zo weze herhaald, van bewust dat artikel 1, F, van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die, zoals blijkt uit wat voorafgaat, in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, is de Raad van oordeel dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève, dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het voorgaande is de aangevoerde schending van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.13. Het advies, vervat in de bestreden beslissing, vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 11° en 13°, van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/2, tweede lid, en 55/4, § 4, van diezelfde wet. Krachtens deze bepalingen verstrekt de commissaris-generaal wanneer hij, met toepassing van de artikelen 55/2, eerste lid, en 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslist tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Albanië.

Dit advies van de commissaris-generaal heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van een beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Het gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de

betrokkene niet zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

De argumentatie in het verzoekschrift, gericht tegen voormeld advies en handelend over het op heden bestaan van (bloed)wraak ten aanzien van verzoeker en het gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord, ook over de feiten die leidden tot zijn veroordeling en de veroordeling in Albanië zelf en dat hij tijdens dit persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gewezen op de mogelijkheid dat hij zou worden uitgesloten van internationale bescherming (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Dit volstond. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.15. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.16. Door de Raad kan, mede gelet op het voorgaande, in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.17. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.18. Het voorgaande in acht genomen dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (2), van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.19. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 1, F, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS